

Egyházközségi Levél

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXIX. évfolyam

2025. Karácsony

Vers

Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.

Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon,
De háborus éjjel.

És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjuságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.

(Ady Endre: Az Úr érkezése)

Beköszöntő

Egy átlagos novemberi hétköznapi történt, úgy fél öt tájt. Munkából gyalogoltam haza a télelői korai estében. Egyszer csak, váratlanul egy különös érzés fogott el. Felfigyeltem a naplemente utáni ég szép indigókék színére és megmagyarázhatatlan boldogság töltött el. Csodálatosan szépnek éreztem hirtelen az életet, a világot, a megszokott útvonalam minden apró kis részletét. Pedig semmi különleges nem történt a többi hasonló munkanap hazaújtjához képest. Csak bámultam és csodálkoztam magamon, hogy ezt eddig hogyan nem vettem észre. Próbáltam kapaszkodni ebbe az új látásba, hogy el ne veszítsem, de aznap estére sajnos elmosta a napi rutin.

Ami velem történt, azt Ady Endre nyomán talán úgy hívhatnánk: *átölelt az Isten*. Nem kellett hozzá semmit sem tennem, nem volt előfeltétele, ingyenes élmény volt, váratlan ajándék.

Később átgondolva a dolgot, arra jutottam, hogy talán *mindig* így átölelve tart az Isten, engem és mindenkit, de annyira megkeményedett a szívünk, hogy ezt nagyon ritkán tudjuk csak észrevenni. Vakok vagyunk a nyilánvalóra.

Karácsonyi számunk szerzői közül néhányan viszont észrevették, átélték ezt az ölelést. Őket olvasva talán mi is közelebb juthatunk a titokhoz.

Karácsonykor az Úr érkezését ünnepeljük, de talán nem is neki kell megérkeznie, hiszen ő már itt van Veled. Neked kell megérkezni őhozzá.

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

Csak szólj egy szót...

Henrik atya

6

A pompeji rózsafüzér ereje

Tomkáné Gürtler Ildikó

10

A remény zarándokai

„...minden nap!”

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

12

Álmom Albertfalváról

Tandory Judit

14

Ifjú segítőink

Bene Lajos

17

Szállást keres a Szent Család

Borbás Bálint

22

Aki valóban értünk élt

Molnár Cecília

24

**Kéretlen utóirat egy rendkívüli
kiadványhoz**

Kiss István

26

Karácsony a hadseregben

28

Karácsonyi gondolatok „betlehemekről”

Madaras Gábor

32

**Nem mindegy, hova adod
az adód civil 1%-át**

Kiss István

- 34 Katalin-bál**
Schwarczkopf Bálint
- 36 Utak Istenhez**
Schwarczkopf Bálint
- 39 Összefogva egy élő közösségért**
Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)
- 40 Mikulás a lelki napon!**
Schwarczkopf Bálint
- 42 Ministrálás a diakónusszentelésen**
Schwarczkopf Bálint
- 44 Bosco-s zárandoklat
Makkosmáriára**
Pálffy Dorka, Tandory Emília
- 46 Az Oratórium mint az imádság
helyszíne**
Léhártné Horváth Ágota
- 48 Gyereksarok**
Schwarczkopf Orsolya
- 50 Plébániánk programjai**
- 53 Saturnus és Iuppiter a Bakban**
Rédey-Keresztény János

Egyházközi Level

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházköztség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gável Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Fejes Miklós, Gável Henrik,
Hamada Gabriella, Kiss Gábor, Kiss István,
Makrai Ákos, Medgyessy Ferenc, Szakácsné
Ujházy Mária és Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Tomka Ildikó, Ágh József, www.pixabay.com,
www.unsplash.com, Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Elektronikus kiadás:

A www.albertfalviplebania.hu weboldalon
Letöltés/Egyházközi levelek menüpontjában található

Következő lapszámunkba
2026. március 8-ig
várjuk írásaitokat az
egyhazkozsegilevel@gmail.com
címre.

Csak szólj egy szót...

Mindennapi életünkben úgy röpködnek a szavak, szólamok, mint tavasszal a költöző madarak. Ismerünk harsogó reklámszövegeket, rikkancs propagandaszavakat, komolyságot álcázó programbeszédeket. De sokszor még a fülünkig sem érnek el, mert már immunisak vagyunk a szavakra. Zajként, szívet-lelket bántó zörejként szenvedjük el azokat. Vannak azonban szavak, melyek gyógyítóak. Van szó, amely megérint és simogat, mint egy gyengéd kéz, van kifejezés, mely megvilágosítva fényt ad, mint az éltető napsugár, és vannak mély kifejezések, melyek csendesen a szív mélyébe hatolnak, mint egy bűvópatak és megmosdatva lelkünket átalakítják azt. Mennyire más ilyenkor a világ! Milyen egyszerűvé szelődül az élet, mennyire szép lesz tőle az ember arca!

Ezek a szavak máshol fogannak, mint az emberi beszéd, ezeknek a szavaknak már nem ember a szülőanyja. A teremtmény Isten méhéből születnek, amikor az emberajkak kimondják őket, mi csak továbbítjuk azokat. Igen, mennyire más az, amikor az élő Isten szól hozzánk! Az Ő szava életet hoz, újjáteremt. Az Ő szava cselekvést kifejező ige, mely, amikor elhangzik, megváltoztatja a világot és benne az embert. Az Ő szava ige, az Isten Igéje, mely új világot teremt és benne új embert alkot. Ezt a szót hallotta az első ember a teremtetéskor, ezt a szent

fuvallatot fogta föl a próféták füle, és végül az idők teljességében ezt az Igét fogadta be Mária szíve és aztán a szó hallatán szüzi méhe.

„És az Ige testté lett és közöttünk lakozott.”

És ezután más lett a világ. Az Isten emberré lett, a süketiségben vergődő ember az angyalok mennyei énekét is meghalló, jóakarátú emberré vált. Ez a karácsony. Isten élő Szava eljött hozzánk és újjáteremtett minket. Ez a Szó, Isten ma is cselekvő Igéje, egy élő személy: Jézus Krisztus, aki minden embert, de mindenekelőtt téged akar megszólítani ebben a szent időben, hogy benned is megfoganhasson és világra jöhessen az új élet. Egyetlen dologtól függ csupán ez a csoda: vágyódsz-e utána? Ha igen, Ő meglátogat. Mondd lelked mélyéből a pogány százados hívó sóhaját: csak szólj egy szót és meggyógyul az én lelkem! Ne kételkedj abban, hogy Neki egyetlen szó is elég ahhoz, hogy te meggyógyulj és újjászüless. Ha hiszel ebben, karácsonyt élsz meg. Mondd bizalommal: *Uram, csak szólj egy szót!* Szívből kívánom és kérem az Urat, hogy mindazok, akik ezeket a sorokat olvassák, meghallják Isten új életet hozó Igéjét és igaz karácsonyt éljenek meg! Ezt kívánom mindnyájatoknak szívből és igaz szeretettel:

Henrik atya

A pompeji rózsafüzér ereje

Azt gondolom, semmi sincs véletlenül. Nyár elején derült égből villámcsapásként ért a hír (akkor még pontos diagnózist nem tudtunk), hogy lehet, hogy rákos vagyok. Senkivel sem beszéltem akkor még erről, így kerestem a kapaszkodót, amit nehezen találtam elsőre. De pont ekkor kezdte el Zoli atya a rózsafüzér „hadjáratát”, amit igyekeztem minél többször elcsípni, mert kis megnyugvást találtam benne. Korábban (a Covidot leszámítva) egyedül csak 1-1 tizedeket mondtam, mert bár a Szűzanya a védőszentem, nem igazán találtam eddig oda hozzá sem rózsafüzérrel, sem anélkül... Szeptemberre már nem telt el nap rózsafüzér nélkül, és azon tanakodtam, hogyan lehet a rohanó hétköznapiakban is megtartani ezt az imaéletet. Mára ezt megtanultam a pompeji rózsafüzér által!

Szeptember közepén jött először szembe velem a pompeji rózsafüzér felhívás. Bár valamit nagyon megmozgatott bennem, mégis igyekeztem figyelmen kívül hagyni. Másnap Fati barátnőm is átküldte ugyanezt. Emellett már nem tudtam elmenni, és kétségekkel ugyan, hogy működhet-e ez négy gyerekkel, műtétből lábadozva, de együtt belevágtunk.

Igazi kötél társak lettünk az imában. Reggel úgy indult a napom, hogy elküldtem neki, hogy adott nap melyik rózsafüzért imádkozzuk (különböző kilencedek mellett), majd napközben többször váltottunk egy-egy mondatot, ki hol tart.

Amit tudni kell a pompeji rózsafüzér-ről: ez egy 54 napig tartó ima, ami kétszer 27 napból áll. Egy konkrét imaszándékot kell megfogalmazni,

amiért az első 27 napon kérő, majd a következő 27 napon hálaadó imát mondunk. Napi 3 rózsafüzért kell mondani az adott szándékért.

És hogy mit ad ez az 54 nap?

Ha egy egyszerű „ima kihívásra” vágysz, el se kezd! Ez nem az, ez annál sokkal, de sokkal több. Ez olyan, mint egy gyógyszer, napi 3x1 a felírt adag, és fokozatosan fejti ki hatását. A végeredmény: átformálódás.

A mai rohanó világban, amikor azt mondjuk, nincs időnk hétköznapi templomba menni, nincs időnk imádkozni, akkor megtanítja, hogy de igenis van, ha igazán akarjuk. A reggeli kávé mellett igen idilli pl. rózsafüzért mondani. Vagy séta közben, vagy kisgyerek altatása közben...

54 nap tanulás, változás, átalakulás, 54 nap folytonos imában. Az elején

hajtott a lelkesedés, a kíváncsiság, hogy vajon milyen lesz. Aztán kezdett nehezedni, mert azért nem mindig egyszerű mondjuk hétvégén napi 3-szor fél óra csendet találni, de sokszor a család is beszállt, ami hatalmas lendületet adott... Volt, hogy este 10-kor eszméltem rá, hogy ülve elaluszom, és még 2 rózsafüzér hátra van a napból... De valahogy mindig megkaptam hozzá az erőt.

Volt egy olyan alkalom is – talán ez volt az egyik legemlékezetesebb az 54 napból – amikor fáradt voltam, nem volt erőm az imához napközben, a csendet sem találtam meg hozzá. Elmentem este a 12 órás Holywin diszcoításra. Este fél 10-kor még mindig volt 2 rózsafüzérem a napra... Írtam Fatinak, hogy ez nekem nem megy ma egyedül. Nem telt el 15 perc, és már ott ült mellettem és együtt

mondtuk a rózsafüzért a legnagyobb zajban, egymást alig hallva a dicsőítés közben... Hihetetlenül felemelő volt, nem csak nekem, neki is. Ő azóta emlegeti, hogy oda nem én hívtam, hanem a Szűzanya szólította meg.

A végére szép lassan megtanultam, hogyan szőheti át a napjaimat az ima, a rózsafüzér.

Ha nincs egyben fél óram, sebjaj, akkor legyen 10 perc, elég az 2 tizedre...

És ez azóta is így van. Ha akad 10 perc csend, azonnal kihasználom, és mondok 1-2 tizedet, vagy bármilyen más imát.

Nem könnyű, de annál több ajándékot rejtő vállalás a pompeji. Ami számomra nehéz volt a kitartáson túl, az az egyetlen imaszándék. Naponta lett volna még sok más szándék, de ki kellett tartani az egy mellett, és minden másért külön imádkozni.

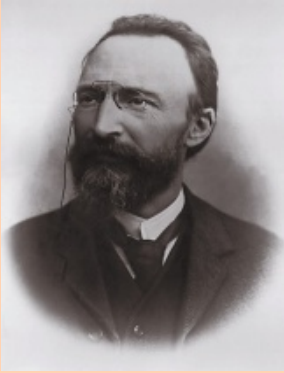
A legnagyobb ajándéka az 54 napnak, túl azon, hogy megkaptam, amiért imádkoztam, az az, hogy végre igazán odataláltam a Szűzanyához és egy egészen új, szoros kapcsolat alakult ki. Már bátran merek és tudok hozzá fordulni. Sőt, rádöbbszem, hogy sokszor többet ér minden törekvéseknél az ima. Hihetetlen hála van bennem, felemelő volt ez az 54 nap.

Amire nem voltam felkészülve, az az, hogy micsoda hiányérzetet ad, amikor az ember a végére ér... Az utolsó nap utolsó rózsafüzérét könnyes szemmel mondtam el a templomban ülve, akkor már hálát adva a csodás 54 napért.

Természetesen az imát nem hagytam abba, most átmenetileg napi felajánlással, de december végétől ismét belekezdek egy újabb pompejibe!

Tomkáné Gürtler Ildikó

A pompeji rózsafüzér eredete

Ez az imaforma 1884-ben keletkezett, amikor a Pompeji Rózsafüzér Királynője megjelent egy halálosan beteg kislánynak Nápolyban, akiről már az orvosok is lemondtak. Azt mondta neki: *„Valahányszor kegyelmeket akarsz nyerni tőlem, imádkozz három kérő kilencedet, és közben mondj 3 rózsafüzért, majd utána imádkozz három hálaadó kilencedet ugyanígy.”* A kilencedek imáinak szövege és az ima elterjesztése pedig Szent Bartolo Longohoz köthetik.

Bartolo Longo élete nem volt mindennapi. 1841-ben született Latianoban, egy olasz kisvárosban, katolikus családban. Amikor Bartolo mindössze 10 éves volt, elhunyt az édesapja, ezután lassan eltávolodott a kereszténységtől. Nápolyban jogot kezdett tanulni, és ekkor már ezoterikus, ördögi tevékenységekkel foglalkozott, végül sátánista pap lett belőle és mindent megtett, hogy a kereszténységet nevetségessé tegye az emberek előtt.

Ebben az időszakban életét fokozatosan egyre erősebb depresszió, paranoia, idegesség jellemezte és hamarosan démoni megszállottság jelei is elkezdtek rajta mutatkozni. Félelmében és elkeseredettségében segítségért fordult gyermekkori barátjához, Vincenzo Pepéhez, aki meggyőzte, hogy hagyja el a Sátánt, és bemutatta egy domonkos szerzetesnek, Alberto Radente atyának. Radente atya meggyőntatta, és segített neki visszatérni a kereszténységhez. Hatására szerette meg a rózsafüzért és lépett be 1871-ben a domonkos harmadrendbe.

Jogászai munkája eközben Pompeji környékéhez kötötte. Megdöbbentette a környék lakóinak szegénysége, hitetlensége és babonássága. Egy este, amikor a Pompeji melletti mezőn sétált, Bartolo mély, misztikus élményt élt meg. Eszébe jutott sátánista pap múltja, és olyan mély kétségbeesést és félelmet érzett a kárhozattól, hogy megkíséرتette még az öngyilkosság gondolata is. Ekkor meghallotta Alberto atya hangját, amint a Boldogságos Szűz szavait ismétli: *„Aki terjeszti a rózsafüzért, üdvözülni.”* Ezek a szavak reményt adtak számára. Ettől kezdve célja lett, hogy a Pompeji völgyében élő szegényeket segítse és a rózsafüzér népszerűsítésével hitüket megújítsa. Munkája és a Szent Szűzhöz köthető csodák hatására a környék olyan népszerű kegyhellyé vált, hogy új kegytemplomot kellett építeni, amit azóta milliók látogatnak.

1926-ban hunyt el. 1980-ban boldoggá avatták, 2025. október 19-én pedig XIV. Leó pápa szentté avatta a rózsafüzér apostolát.

(Forrás: Magyar Kurír; pompejirozsafuzer.hu)

„... minden nap!”

A remény zarándokai

” *S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.*”
(Mt 28,20)

Még Don Bosco-s pályafutásom elején jártam, bő 30 évvel ezelőtt, amikor reggelente az iskolába érkezvén két kisgyermekemmel az oldalamon, arra lettem figyelmes, hogy kedves kolléganőm mindannyiszor a szentmiséről jön tanítani.

Egyre fokozódó vágyat éreztem, hogy magam is így kezdjem a napjaimat. Ő akkor azt felelte, majd annak is eljön az ideje, most a gyerekek szolgálatával dicsőítéd az Urat.

A gyerekek hamar felcseperedtek, és azóta magam is Jézus társaságában indítom napjaimat. Én megyek Őhöz, Ő jön énhozzám, Ő beszél hozzám, én igyekszem azt megvalósítani vele egyesülve – minden nap.

Ez a napi személyes találkozó az évtizedek alatt – úgy érzem – átformálta, személyesebbé, sokkal közvetlenebbé tette kapcsolatunkat.

Jézus ígérete – miszerint velünk marad – már nem remény, hanem valóság! Velem, velünk van minden nap.

Ez Jézus utolsó mondata mennybe-
menetele előtt. Elment, de ígérete
szerint velünk maradt, hogy minden-
ki találkozhasson vele. Elment, hogy
ne testi szemünkkel lássuk, hanem
lelkiekkel. Hiszen tudjuk, „jól csak
szívvel lát az ember”. Ezt a lelki lá-
tást, lelki szemeinket kell élesíteni.
Azért, hogy meglássam minden em-
berben Krisztust. Azért, hogy meg-
lássam minden eseményben az isteni
gondviselést. Azért, hogy meglássam,
mi fontos, mihez kell ragaszkodom,
és mi korlátozza szabadságomat.
Azért, hogy meglássam az Oltá-
riszentségben az Úr Jézust. Ebben
rejlik üdvösségünk reménye.

De én is, te is Isten ígérete, reménye
vagyunk. Isteni küldetéssel érkezünk
ebbe a világba: vigyük el az örömhírt,
és vezessük üdvösségre a körülöttünk
élőket. Mindannyiunknak maximáli-
san biztosítja ehhez a feltételeket, ne-

künk annyi a dolgunk, hogy az Ő ke-
gyelmébe öltözködve elvégezzük a
ránk szabott feladatot. A Jóisten ke-
gyelmének öltözete pedig Krisztus
Teste és Vére, és Krisztus Igéje min-
den nap.

Ezt Zakariás fogalmazta meg tökéle-
tesen a Szentlélektől átitatva a *Bene-
dictus*-ban. Igaz, az újszülött Jánosnak
mondta, de nekünk is szól. Helyette-
sítsük be a „gyermek” szót saját ne-
vünkkel!

*„Téged pedig, gyermek, a Magasság-
beli prófétájának fognak hívni: mert
az Úr színe előtt fogsz járni, hogy
előkészítsd az ő útját, és népét az üd-
vösség ismeretére tanítsd, bűneik bo-
csánatára, Istenünk mélységes irgal-
mából, amellyel meglátogatott minket
a magasságban felkelő, hogy fényt
hozzon azoknak, akik sötétségben és
a halál árnyékában ülnek, s hogy lép-
teinket a békesség útjára igazítsa.”*

(Lk 1,76-79)

Éljünk az istenadta kegyelmekkel, ne
pazaroljuk el! Valósítsuk meg a Jóis-
ten hozzánk fűzött reményét, tegyük
Jézus Krisztus által krisztusibbá a vi-
lágot!

*„Testvérek, ezért még inkább töreked-
jetek rá, hogy hivatásotokat és kivá-
lasztottságotokat tetteitekkel megpe-
csételjétek, mert ha ezt megteszitek,
nem botoltok el soha.”* (2Pt 1,10)

Mickó

Álmom Albertfalváról

A mikor Albertfalvára gondolkodom, mindig ugyanaz a szó jelenik meg bennem elsőként: *közösség*. Közösség Istennel és embertársainkkal. Az a fajta közösség, amely nemcsak együtt él, hanem együtt hordoz, együtt örül, és együtt épít.

Hiszem, hogy Isten ajándékeként olyan plébániát kaptunk, ahol a szolgálat természetes, az elköteleződés öröm, és az egymás iránti felelősség valódi erőforrás.

Álmom Albertfalváról az, hogy mindannyian keressük és felismerjük, mi az, amit építő módon hozzá tudunk tenni ehhez a közösséghez. Mindenkinek van talentuma, ajándéka, tehetsége, egy szikrája, amely nélkül kevesebbek lennénk. A mi felelősségünk, hogy ezt a szikrát lánggra lobbantsuk – önmagunkban és egymásban is.

Ugyanakkor fontosnak tartom azt is, hogy tudjuk: a szolgálat nem birtok. Meg kell éreznünk, mikor jön el az ideje annak, hogy *továbbadjuk*, amit eddig hűséggel végeztünk. A megújulásnak, az áramlásnak teret kell adnunk – mert ahol élet van, ott áramlás is van. Hiszem, hogy közösségünk ereje abban rejlik, hogy mindig van, aki elindítja és van olyan is, aki megfelelő időben készen áll átvenni a stafétát: aki alkalmas, akiben látjuk a lelkesedést, és akit közösen

fel is tudunk készíteni a szolgálatra. Ettől élő Albertfalva.

Közösségünk azonban nem önmagáért él. Több kis plébánia vesz körül bennünket, és mi, mint a nagyobb közösség, különleges küldetést kaptunk: generálnunk kell az összefogást, erősítenünk a kapcsolódást, hidakat építeni egymás között. Hiszem, azáltal hogy Henrik atya esperesi feladatot is ellát, további küldetést is kaptunk: espereskerületi szinten is felelősségünk van.

Ha együtt mozdulunk, többre vagyunk képesek – nemcsak logisztikailag vagy szervezésben, hanem lélekben is. A remény, a szeretet és a közös hit nem ismer határokat plébániák között.

Mindebben kulcsszó számomra az *elköteleződés* és az *odaadás*. A szeretet személyes döntés; a szolgálat is az. Nem véletlenül fejlődött ki nálunk annyi jó gyakorlat: közösségi alkalmak, szolgálati területek, együttműködések, kezdeményezések, amelyek

alapköve mindig Isten dicsőítésében rejlik. Ezek mind-mind arról tanúskodnak, hogy jó úton járunk. Ami eddig megszületett, biztató előképe annak, amit a jövőben együtt építhetünk fel.

És hogy mi az álmom Albertfalváról?

Egy olyan plébánia, ahol a közösség ereje nemcsak *befogad*, hanem képes *megújulni*; ahol a szolgálat nem teher, hanem öröm; ahol a staféta mindig jó kézbe kerül; ahol a környezetünk plébániáival együtt, összefogva tudunk még többet adni Istennek és testvéreinknek. Egy olyan otthon, ahol jó együtt lenni, jó együtt dolgozni, jó együtt hinni és együtt dicsőíteni Istent.

Ez az álmom, és ezért szeretnék továbbra is felelősséggel, hűséggel és reménységgel szolgálni.

Mivel a plébániák összefogását, az egymás közötti hídépítést a jövőbeni fennmaradásunk és növekedésünk zálogának látom, következő álmodónak Bunyik Zsoltot kértem fel. Zsolt az egyházmegyei pasztorális tanács világi küldöttjeként sokat tesz a Budai Déli Espereskerület plébániái közötti kapcsolatok erősítéséért.

Tandory Judit

Ifjú segítőink

Korábban már beszámoltam arról, hogy a Karitászművek milyen támogatásokat kap tőletek pakolásban, szállításban vagy például olyan különleges ajándékokban, mint birsalmasajt, vagy egyedi karácsonyi képeslapok. Ebben a cikkben azokról a gyerekekről, ifjakról szeretnék írni, akik az utóbbi időszakban példamutató szolgálatukkal segítették a Karitászművek munkáját.

Októberben nagy gyűjtést szerveztünk, amikor több tonna ruhát, cipőt, játékot kaptunk tőletek. Az adományok nagy részét Sarkadra szállítottuk, egy autórakomány gyerekruhát és játékot pedig a székhelyi Gyermekek Jézus Gyermekeihez kis lakóinak vittünk el. Az adományokat a legkülönbözőbb módon szoktátok hozni: kézben, szatyorban, zsákban, táskában. Így ömlesztve nem tudnánk felpakolni a kamionra. El tudjátok képzelni, hogy mekkora kihívás lenne egy cipő párjának a megtalálása egy ekkor halomban. Ezért az adományokat zsákokba pakoljuk, a zsákok száját jól összekötjük. Ez olyan hatalmas munka, ami meghaladja a karitászcsoport tagjainak fizikai korlátait. Szerencsére az utóbbi évekhez hasonlóan idén is kaptunk tőletek segít-

séget. A felnőttek mellett az ifjúság is derekasan kivette a részét a pakolásból: a bérálásra készülő hittanosiak közül sokan jöttek csomagolni. Bár ez a cikk alapvetően a fiatal segítőkről szól, de szeretném megemlíteni az éveit tekintve felnőtt, de lélekben örökifjú Váradi Balázs, vagyis Balázska hatalmas segítségét is.

Az adományokat természetesen nemcsak össze kell pakolni, hanem fel is kell rakni a Sarkadra induló kamionra. Hirdetésünkre jöttek ugyan erős férfiak, markos legények, de az irdatlan mennyiségű zsákhalom felpakolása így is sokáig tartott volna. A legkritikusabb helyzetben megjelent Zoli atya a Don Bosco Iskola nyolcadikosával és megmentették a helyzetet, így időben el tudtunk indulni. A pakolás közben éppen arra járt egy édesanya az óvodás kisfiával. A kisfiú látta a nagy igyekezetet és beállt közénk segíteni: ő is megragadott egy könnyebb csomagot, hogy kivegye a részét a munkából. Bár ő csak ennyit tudott hozzátenni a közös ügységhez, de mégis fontosnak tartotta, hogy megtehesse.

Szent Erzsébet ünnepe alkalmából is sokan kapcsolódtak be a Karitászművek szolgálatba. A Szent II. János Pál Isko-

laközpont óvodájának Zöldike csoportja Erzsébet-napon pogácsát süttött az óvodában. Elhatározták, hogy Szent Erzsébet példáját követve felajánlják a szegényeknek. El is küldték egy szép kosárban a Karitásznak, mi pedig azon a héten a szokásos péntek reggeli ételosztás alkalmából szétosztottuk a rászorulóknak. Mindenkit megérintett az óvodások nagylelkűsége. Rengeteg visszajelzést kaptam azoktól, akik csak hallottak róla.

Nemcsak az óvodások követték Szent Erzsébet példáját. A Don Bosco Iskolában Erzsébet-Katalin-bált tartottak, amelyen hagyományosan tartós élelmiszert is gyűjtöttek a rászorulóknak. Több ládányi adomány jött össze a buli alkalmával, amit utána elhoztak a templomba. Ismét a nyolcadikosok vettek részt a pakolásban.

Mint tudjátok, a Karitás Szent Erzsébet ünnepéhez kapcsolódva minden évben gyűjtést rendez. Az aznapi perselyadományokat a karitászközpontba továbbítjuk. A mise végén Erzsébet-kenyeret osztunk a híveknek, az azokért kapott adományokat a plébánia szegényei javára fordítjuk. Karitászcsoportunk mind létszámban, mind erőben fogyatkozik. Egyes tagok koruk vagy egészségük miatt nem tudnak már teljes erővel részt venni a szolgálatokban. Másokat új közösségekbe, szolgálatokra hív a Szentlélek, vagy éppen a család bővülése miatt vesz új irányt az életük.

(Itt ragadom meg az alkalmat, hogy szeretettel hívjak mindenkit a karitászcsoportunkba, aki indíttatást érez arra, hogy egy olyan közösség tagjává váljon, amelyik az elesettek támogatását tűzte ki célul.) Az Erzsébet-napi gyűjtéshez visszatérve: a gyűjtés zökkenőmentes lebonyolításához sok önkéntesre van szükség, hogy úgy kapja meg mindenki az Erzsébet-napi kenyeret, hogy közben ne alakuljon ki torlódás a kijáratoknál. Mivel karitászcsoportunk nem tudott kellő létszámban eljönni a vasárnap 10 órás szentmisére, ezért a 10 órás szentmisén szolgálatot teljesítő Albertfalvi Szolgáló Lányoktól („Máriás lányoktól”) kértünk segítséget. Ők első szóra vállalták a szolgálatot. A lányok azon versenyeztek, hogy ki jöhet közülük segíteni. Kedvesen mosolyogva vettek részt a kenyérosztásban.

Nem túlzás kijelenteni, hogy nélkülük nem tudtuk volna flottul végigcsinálni a gyűjtést.

A fenti példákon végigtekintve alapvetően a büszkeség az az érzés, amit meg tudok fogalmazni. Büszke vagyok arra, hogy ilyen nagyszerű gyermekek, fiatalok tartoznak közösségünkhöz, akik magától értetődő természetességgel élik meg a keresztény értékrendet, az elesettek szolgálatát. Másrésről pedig csodálom őket. Bár én vagyok a karitászcsoport vezetője, de bizony néha nehezemre esik a cselekvés mellett dönteni. Ezek a gyerekek viszont nem hezitáltak: örömmel, készségesen jöttek segíteni, mert érezték, hogy ez jó. Ezt szeretném megtanulni tőlük.

Ha te is így érzel, akkor gyere a karitászcsoportba! Próbáljunk együtt tanulni a gyerekektől!

Bene Lajos

Szállást keres a Szent Család

Idén különös kegyelmekben és áldásokban részesítette piciny családkunkat a Jóisten a plébánia által szervezett „Szállást keres a Szent Család” programon, vagy inkább misszió keresztül, ugyanis a körülmények alakulása és véletlenek sorozata folytán három éjjelen és nappalon át adhattunk szállást Szűz Máriának, Szent Józsefnek és a kis Jézusnak. Hiszem, hogy a Szentlélek alakította ezt így, ezért szeretném itt megosztani ezt a történetet az egyházközösség minden tagjával, hogy mindannyiunk üdvösségére szolgáljon.

Nagyon röviden a „Szállást keres a Szent Család” programról: az advent minden napján együtt imádkozik két, a plébániához tartozó család: egy, aki épp tovább viszi a Szent Családot, és egy, aki fogadja őket a saját otthonában. A két család együtt imádkozik minden tagjáért, az édesanyákért és feleségeikért, az édesapákért és férjeikért, a gyermekekért, sőt, a nagyszülőkért is, kérve a Szent Család közbenjárását nemcsak magukra, de a plébániai közösség minden családjára is. Mindeközben jelképesen befogadják egy éjszakára a Szent Családot és szállást adnak nekik. Fontos szabály, hogy egy háznál csak egy éjszakára maradhat a Szent Család, tehát

ha szigorúan nézzük, akkor, amiről itt írni fogok az egy súlyos, ráadásul halmozottan súlyos szabályszegés. Hiszen nemhogy kettő, de egyenesen három éjszakán át maradt nálunk a Szent Család! Botrány! Skandalum!

Mégis úgy érzem, hogy jó, ha megosztom ezt a történetet a közösségünk minden tagjával, talán éppen azt kompenzálva, hogy ha már egyszer a Szent Családot nem sikerült az elvárt időben továbbadnunk, akkor legalább azokat a kegyelmeket és áldásokat igyekezzünk megosztani mindenkivel, amiket ajándékba kaptunk Tőlük és a Jóistentől – teljesen ingyenesen és érdemtelenül.

Idén több, napokon át húzódó bizonytalanság előzte meg számunkra a Szent Család fogadását. Az első ilyen bizonytalanságot az okozta,

hogy amikor kerestük, már nem találtuk a sekrestyében a kontaktfókat tartalmazó papírt, ezért azt sokáig nem tudtuk, hogy pontosan kiknek és hova kell majd továbbvinnünk a Szent Családot. Így visszagondolva, jó is volt néhány napon át ebben a bizonytalanságban lenni, és elviselni annak a feszültségét, hogy bár nem tudjuk, hogy pontosan hogyan lesz, és nem tudunk mindent száz százalékgig előre megtervezni és kontrollálni ebben a történetben, de majd lesz valahogy, ahogy a Jóisten alakítja. Mert ha belegondolunk, mi ez ahhoz a bizonytalansághoz képest, amit a mindennapos várandós Szűz Mária és Szent József élhettek át azon az éjszakán Betlehemben, a számárháton lépdelve és sikertelenül kopogtatva ajtóról ajtóra?!

Aztán mindez magától megoldódott, mert az érintett család felvette velünk a kapcsolatot. Újabb bizonytalanságot okozott azonban feleségem torokfájós betegsége, amiből minden igyekezete ellenére sem gyógyult fel időben. Mivel senkit nem szerettünk volna megfertőzni, így az is felmerült bennünk, hogy lemondjuk, vagy megpróbáljuk elcserélni valakivel az időpontunkat, de beláttuk, hogy ennek nem lenne sok értelme, mert a saját és főleg a gyerekeink megbetegedési statisztikáit ismerve elég jelentős annak a kockázata, hogy a későbbre cserélt időpontban is lenne valaki, aki épp

beteg lenne a családukból. Megszületett hát a döntés, hogy fogadjuk a Szent Családot és az őket hozzánk elhozó családot, de szabadtéren, úgy, hogy a feleségem maszkban lesz. Igen ám, de korán sötétedik, kell a világítás, mert különben nem látnánk az imádságok és az énekek szövegét! Napokig gondolkodtunk a megoldáson, és végül arra jutottunk, hogy nagybátyám telek végében levő műhelye pont megfelelő helyszín lesz befogadnunk a Szent Családot, ők biztosan nem sértődnek meg ezen, hiszen szokva vannak az istállókhöz! Így lett egy teljesen profán helyszín, egy benzinszagú műhely két család találkozási pontja a közös imádságban. Így történt, hogy nem-hívó nagybátyám is együtt imádkozott, énekelt velünk, elvégre ő volt a tényleges házigazda, aki azt mondta, ne menj tovább, Szűz Mária, az én műhelyemben világra hozhatod a Messiást!

A kötött imádság előtt megosztottam hangosan a gyerekekkel azt a gondolatot, hogy *„Gondoljatok bele, hogy egy ehhez hasonló, piszkos és hideg helyen kellett megszülnie Szűz Máriának a kis Jézust. Minden lehett ez, csak nem kellemes! Próbáljuk végiggondolni, hogy mit üzenhet nekünk ma ezzel a Jóisten, hogy nem egy palotába küldte megszületni Szent Fiát, hanem a legnagyobb egyszerűségbe és szegénységbe?! És mit*

üzen nekünk Mária és József példája, akik minden nehézség ellenére állhatatosan és zsörtölődés nélkül kitarattak a mennyei Atya által rájuk bízott küldetés teljesítésében?”

Befogadtuk tehát a Szent Családot, akiket természetesen éjszakára már nem a műhelyben, hanem méltóbb helyen, otthonunk melegében, a kis adventi fatemplomunk és koszorúnk mellett szállásoltunk el.

A következő napom nekem sűrű munkával telt kora hajnaltól délutánig, jó kedvvel dolgoztam, szinte a bőrömről éreztem Szent József pártfogását. Csak a munkanap végén néztem rá a magántelefonomra és láttam meg a már reggel kapott SMS-t, amelyből értesültem, hogy sajnos lebetegedett az a család, akiknek este mi vittük volna tovább a Szent Családot. Miközben sietősen indultam hazafelé, hogy felvegyem az óvodában a nagyobbik lányomat, menetközben

egyeztettem a sorban következő befogadókkal. Ekkor tudtam meg, hogy az ő utánuk levő napra senki nem iratkozott fel, így ha át is vennék tőlünk aznap a Szent Családot (ami ilyen hirtelen nem is lenne túl alkalmas nekik, mert nincsenek mindannyian otthon), akkor náluk két éjszakát időznének Szűz Máriáék.

Hazafelé már két duruzsoló, az egész nap távollevő apjuk teljes figyelmére szomjazó kisgyerekekkel (és az őket szeretettel terelgető nagymamájukkal) magam mellett kutattam tovább a megoldás lehetőségét, egy-két embert még felhívtam, de senki sem tudott volna ilyen váratlanul, hirtelen, sőt azonnal fogadni minket és a Szent Családot. Hazaérve egy darabig törttem még a fejem, megeresztettem még egy utolsó telefont, de végül a feleségemmel együtt beláttuk, hogy ezt most már el kell engednünk, már minden kisgyerekes családnál etetés- és altatásidő van ilyenkor. Itt az ideje, hogy elfogadjuk, hogy még két éjszakán át nálunk szeretne szállást venni a Szent Család, és feltegyük magunknak a kérdést, hogy vajon miért pont minálunk? Ennyire szeret minket a Jóisten? Vagy talán dolga van még velünk? Üzenni szeretne még nekünk valamit, hogy igazán megérkezzünk az adventbe, hogy igazán beengedjük és szállást adjunk a szívünkben is Máriának, Józsefnek és a kisdednek?

Abban mindannyian egyetértettünk,

hogy mindkettő igaz: végtelenül szeret minket a Jóisten, hiszen ezt megéljük mindennap. És végtelenül sok dolga van még velünk, mert messze nem vagyunk tökéletesek. El is szégyelltük magunkat egy percre és bocsánatot is kértünk a Szent Családtól, hogy ilyen hangosak vagyunk, hogy ennyit veszekszünk, hogy ennyi „Menjé má fűrödni!” és „Fogadjámá végreszót” vegyül az áhítatos adventi készületünkbe. Elhatároztuk, hogy ha már mindezek ellenére minket választottak még két éjszakára, akkor nem hagyjuk őket imádság nélkül – minden este végigimádkozzuk, végigénekeljük együtt a teljes „Szállást keres a Szent Család” áhítatot.

Ezt hozta nekünk ajándékba a Szent Család az idei adventben: a feleségemmel (és helyel-közzel a gyerekekkel) közös, rendszeres (három alkalom már rendszer!) imádságot. Sorra került az összes olvasmány, mindet végighallgathattuk figyelmesen, azt kutatva, hogy mit szeretne ma üzeni nekünk általuk a Jóisten. Sőt, amikor a negyedik este továbbvittük a Szent Családot, akkor már az ismétlődő szentírási szakaszok örömeiben is részünk volt. Ráadásként megfogadtuk, hogy a fénymásolt saját példányunkból az advent hátralevő részében is mindennap végigimádkozzuk és végigénekeljük feleségemmel az olvasmányokat és szövegeket, mert ez egy olyan ajándék,

amire nemcsak három napig volt szükségünk!

Azt az érzést is megkaptuk mindemellé ajándékba, hogy a Jóistent és a Szent Családot egyáltalán nem érdekli az, hogy mi nem vagyunk tökéletesek és teljesen méltatlanok vagyunk arra, hogy akár csak egy éjszakára is nálunk vegyenek szállást. Ők akkor is nálunk, velünk szeretnének lenni. Nekik akkor is jó nálunk, és persze nekünk is jó velük lennünk, csak velük jó lennünk!

Azt az üzenetet is hozták nekünk, hogy ne a tárgyakra figyeljünk és helyezzük a hangsúlyt, és ezek ne vigyék el a fókuszunkat a lényegről, ne elégedjünk meg az ezek által kínált „kellemes adventi érzéssel”, hanem vágyjunk ennél többre. Persze segíthetnek ezek a tárgyak – főleg a gyerekeknek – valamit megsejteni abból a felemelő, léleksimogató érzésből, amit Isten megtestesülése, a Megváltó születése hozott az egész emberiség számára, de fontos, hogy ne ezeken a tárgyakon legyen a hangsúly, ezek csupán eszközei legyenek annak a mélyebb lelki-hitbeli útnak, amit nem spórolhatunk meg a szent karácsonyra, Jézus születésére készülve. Történt ugyanis, hogy azon az estén, amikor befogadtuk a Szent Családot, az esti adventi gyertyagyújtáskor eltörött a feleségem által féltve őrzött csengő, ami az utolsó tárgyi emléke volt szeretett nagymamájától,

aki életében a „hozott” családjából egyedülként terelte őt kitartóan a hit és a Jóisten felé. Majd 1-2 percre rá sikeresen meglocsoltuk jó alaposan egy kis kiömlő tejjel az adventi koszorúkat is (miután néhány órával előtte a másik koszorúkat továbbajándékoztuk). Máskor idegbajt kaptunk volna ezektől a történetektől – a vétkeseknek méltó büntetést követelve –, de most a Szent Család jelenléte segített higgadtnak maradnunk, és meglátnunk a mögöttes üzenetet: ezek csak tárgyak, nem ez a lényeg! Nem a féltve őrzött csengőtől és nem a koszorútól lesz igazi adventünk és karácsonyunk!

Ajándékba kaptuk a Szent Családtól azt az érzést is, hogy felelősséggel tartozunk az egész plébániai közösségért, hiszen olyan nagy a plébánia, most mégis nálunk időznek el ilyen hosszasan. Nagy örömmel imádkoztunk a lebetegedett családért és az egész plébániai közösségért is ezeken az estéken. Azóta is velünk maradt az az érzés, hogy nem baj, hogy nem vagyunk méltóak, nem vagyunk jók, nincs elég hitbeli tudásunk, a Jóistent ezek nem érdeklik, Ő akkor is szolgálatra, mások, a közösség szolgálatára hív minket.

Végül ajándékba kaptuk a találkozást, a megismerkedést és közös imádságot azzal a családdal, akiknek az otthonába a negyedik estén elvittük a Szent Családot.

A történetek és a sok átélt bonyodalom után akár azt is levonhatnánk konklúzióként, hogy többet sosem szabad bevállalnunk ilyet addig, amíg kicsik a gyerekek és majdnem mindig beteg nálunk valaki. Akár azt is érezhetnénk, hogy hamvába holt vagy erőltetett történet ez az egész, minek így erőlködni?!

De mi azóta is érezzük magunkon mindazokat az áldásokat és ajándékokat,

amiket a Jóisten éppen a „Szállást keres a Szent Család” programon keresztül adott nekünk. El nem cserélnénk ezt semmiért a világon, és szeretettel biztatunk mindenkit, hogy jövőre bátran iratkozzon fel és vállalja be ezt a csodálatos kalandot, randevút a Szent Családdal, nem fogja megbánni!

Szállást keres a Szent Család, szüntenül szállást keres a Szent Család, itt és most, Albertfalván, éppen nálad is, kedves testvérem, Krisztusban! Már zörget az ajtódon, ugye hallod? Segítséget akarnak kérni tőled, de valójában csak azért, hogy ha beengeded őket az otthonodba, az életedbe, a családotba, akkor ők segítsenek te neked és elhalmozzanak ajándékaikkal téged és egész családodat.

Áldott, kegyelmekben gazdag karácsonyt kíván mindenkinek:

a Borbás család

Aki valóban értünk élt

Milyen sokszor használjuk azt a „szófordulatot”, amikor szeretnénk (általában családtagnak, – jobbra gyermekeinknek, de hallottam már, hogy házastársnak is!) valakinek valamit nyomatékosan a tudtára adni, hogy „én érted élek!” Olyan nagy szavakat vagyunk képesek, akár

apró-cseprő kis céljaink elérésére is bevetni, hogy azt képzett színészek megirigyelnék... Pedig, ha komolyan belegondolunk ennek a mondatnak a jelentésébe, valóban volt valaki, aki emberi testben is értünk élt. Ez a valaki nem más, mint Jézus Krisztus!

Aki értünk élt! Értünk született földi életre! Az Atya elküldte közénk fiát, hogy megmutassa, hogyan kell élni! Nincsenek felénk elvárásai, „csak” annyi, amennyit Ő adott, az pedig nem kevesebb, mint a szeretet! Mert a szeretetnél semmi nem erősebb! A gyűlölködő is belefárad a rosszindulatába, a haragos felek is előbb-utóbb megbékélnek egymással. A rossz rossz érzéssel tölt el, mert elfárad az az ember, aki hosszan táplálja magában – a sátán segítségével! –, szítja a dühöt, míg a szeretetünkkel lefegyverezhetjük az ellenfelet is!

Az Úrnak az a legkedvesebb, amikor hűséges, jó tanítványainvá válunk és teljesítjük a szívének főparancsát, amiért napjainkban is értünk él, az pedig nem több, csak annyi, hogy imádjuk őt és szeressük testvéreinket! A leghatékonyabb 'fegyvert' adta a kezünkbe és szívünkbe: hogy a szeretetnél nincs nagyobb erő! Ha szeretettel vagyunk felvértezve, az minden átsegít!

Egy gyermek is, ha elesik és megüti magát, rögtön az édesanyjához szalad vigasztalásért, aki beköti sérülését, de nem a ragtapasz, a kötszer és még csak nem is a „gyógypuszi” az, ami gyógyítja, hanem az anyai ölelés, az a szeretet, amely önzetlen és őszinte vigaszt nyújt, amit más nem tud megadni, csak a szeretet által vezérelt anyukája csillapítja fájdalmát. Így vagyunk mi felnőttek is: az önzetlen, elvárás nélküli, tiszta szeretet az, amely valódi gyógyulást hoz számunkra, – és mindezt csak Istentől kapjuk, még embertársaink által is! Úgy vesz körül bennünket Jézus Krisztus szeretete, mint ahogyan egy anya öleli gyermekét.

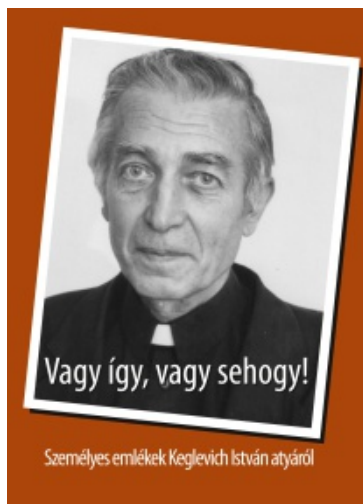
A szeretet nyújtotta biztonság az, amely által megvigasztalódunk és a

legnehezebb terheinket is emelt fővel hordozzuk egy életen át, amelyet nélküle csak leszegett fejjel vonszolnánk és azt is csak valameddig... Krisztus urunk saját magát adta, hogy ne „csak” egy kapu legyen, hanem Ő lehessen számunkra az „út, az igazság és az élet”, mert *„Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbenem.”* (Gal 2,20)

Urunk születésnapján (is) éljünk az általa kapott ajándékkal és szeressünk! A karácsonyi asztalunknál térítsünk meg szívünkben, lelkünkben Jézus számára is, hogy részese lehessen az ünneplésünknek és általa legyen áldott a karácsonyunk!

Molnár Cecília

Kéretlen utóirat egy rendkívüli kiadványhoz

Jómagam többször hallottam elmesélve emléktöredékeket Keglevich István atyáról, de személyesen nem volt alkalmam vele találkozni. Szinte minden elbeszélés arról szólt, milyen kemény ember volt ő. *„Magával szemben legalább olyan szigorú volt, mint másokkal.”* (Sümegh L.) Ma már hihetetlennek tűnő módszerei voltak a hívek megnyerésére és megtartására. Pontosan emiatt eléggé megosztó személyiség is volt. Hogy mennyire volt hatásos abban az időben az ő módszere? Erre választ ad az a több mint kéttucat emlékező, akik 40-50 év távlatából is szívesen megosztották velünk gondolataikat, emlékeiket. Emlékeket egy hitéért keményen kiálló

emberről, aki mártírként viselte az igazságtalanságot. Emlékeket egy olyan korról, amikor valóban üldözték a hitüket megvallókat.

Biztosan sokan vagyunk, akik nem ismertük „Kegló” atya életét. A fiatalabb nemzedéknek pedig az írásokon keresztül feltáruló kortörténet is újdonság lehet. A magam részéről én kötelező olvasmányként adnám minden nyolcadikos katolikus iskolásnak ezt a kis könyvet. Olyan korrajz lett ez az összeállítás, ami egy nagyszerű ember személyén keresztül mutatja be Albertfalva katolikus életét. Indirekt módon, de kiténik az írásokból az akkori plébános, Ormai Gusztáv atya jellemrajza is. Ő nem csak befogadta a rendszer által üldözött paptestvérét, hanem hagyta őt a hívek között munkálkodni is. Nem törődött sem a hatalmi rendszer ellentétes megítélésével, sem a hívek esetleges negatív reakcióival.

Hála illeti meg valamennyi közreműködőt a kiadvány megalkotásáért, de talán a legfőbb érdem Fejes Imréé, aki ötletadóként végig menedzselte az emlékiratok megjelenését. A jó Isten fizessen meg sokszorosan mindannyiuknak önzetlen munkájukért. Köszönjük!

Kiss István

A kiadvány elérhető plébániánk honlapján (albertfalviplebania.hu) a *Letöltés/Olvasnivaló* menüpontban, vagy az alábbi QR-kóddal:

Az alábbi képek a MYNDSZENTYNEUM „Egyházüldözés a kommunista diktatúra alatt” című kiállításán készültek.

Karácsony a hadseregben

Már 28 éves voltam, amikor másodszor behívtak katonának. Jogos igény; akkor még a másfél éves kötelező szolgálat volt divatos, s abból még csak 12 hónapot töltöttem le.

„Öregnek” számítottam, ráadásul befejeztem az egyetemet, munkahelyem volt, de még mindig „csak tizedes” voltam (nem törtem magam nagyon...). Hová tegyenek? – Jobb híján írnoknak osztottak be a karbantartó csoportba. Főnökünk V. Béla („Vé” Béla, nem ötödik Béla!) törzsszászlós. Jólelkű öregúr volt, alacsony, büszke ember, az átlagnál kevesebbet káromkodott, s bibliai nevekkel illette a szakmunkás brigádot.

„*Ide figyeljenek, jebuzeusok!* – mondta – *Nem tudják kik voltak ezek a jebuzeusok, igaz? Gondoltam! Szerencsétlenek!*” – Ennyi bátorításra futotta, majd kiosztotta a munkát. Jómagam zavartan visszahúzódtam az irodámba, s megfogadtam, utána nézek, kik voltak a jebuzeusok. (A megoldás: a jebuzeus kánaánita néptörzs, akik Jebusban éltek. Mózes első könyve számol be róluk. Józsué megölte a királyukat.)

Így jött el szent karácsony estéje. A karácsony a Néphadsereg harmadának nem volt ünnep; ügyeletben vol-

tunk. A családосok mehettek haza. Én nem. Érthető.

Szelíd csend lepte el a laktanyát. Oda-kinn szállingózott a hó. Én az írnoki szobában ültem, s a kis kazettás magnómat hallgattam. Többféle zeném volt, szinte már untam őket, annyiszor hallottam. Volt egy kazettám a *Golden Gate* együttestől.

Négy néger énekes, ragyogó kórus! Amerikai swing, folklór, spirituálé. Spirituálé! S köztük nemcsak a *“When the saints go marching in”* közismert dallama, hanem karácsonyi dallamok is! – Mi lenne, ha ezt a nagy, karácsonyi csöndet megtörnénk egy kis muzsikával? Nem is rossz ötlet! Meg kéne egy gyertya! De hát az is van! De hogy hívjam össze az embereket? De hát írnok vagyok, minden infó a rendelkezésemre áll!

Telefon. Minden ügyeletest felhívtam, hogy közölje az üteggel, 21.30-kor karácsonyi megemlékezés az étkezdében. Kötelező? Igen; magasabb szintű intézkedés! – Aztán előkészítettem a magnót, gyertyát, gyufát. S volt egy zacskó szaloncukor; hadosztály készlet.

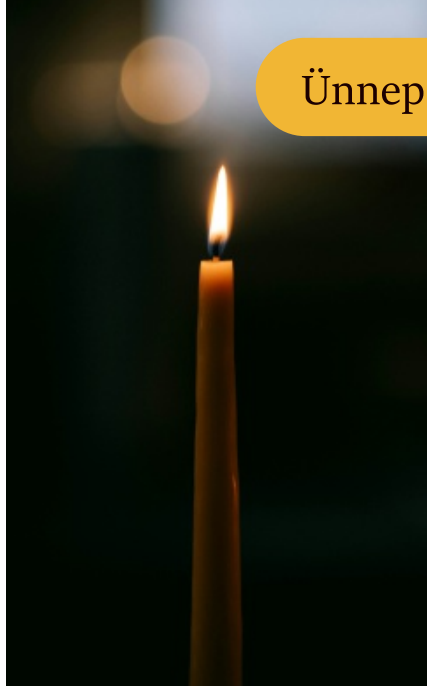
Az étkezőasztalon asztalterítő, fenyőág, s csak a gyertya égett egy tányéron. A *Golden Gate* kvartett a *Glory*,

Hallelujah! dalt énekelte, halkán, sok érzéssel. Szállingóztak a katonák. A karbantartók közül K. János honvéd, egy örökké kötözködő kőműves fiú, előrejött. Térdet hajtott a gyertya előtt. A szemében megcsillant a gyertya fénye. Gúnyolódik? Meglehet... Nem tudtam eldönteni. A terem lassan, de telt. Aztán a dal elhalkult; lekapcsoltam a kis készüléket. Szólnom kellett...

– Karácsony este van. A bajtársaink otthon ünnepelnek. De mi, akik itt maradtunk a laktanyában, nekünk is van okunk ünnepelni ezen a szent estén. Mert ne feledjük el, hogy legyen bárkinek bármilyen hite, a keresztény világ Krisztus születésének örvend! Azt ünnepli, hogy az Isten fia emberré lett! Van okunk az örömré! – S mindenkinek vannak otthon szerettei; s amíg a következő dalt hallgatjuk, gondoljunk rájuk! Legyen szeretet a szívünkben!

Kattant a magnó, s a *Golden Gate* az ismert *Csendes éj* kezdetű dalt kezdte énekelni, angolul. A négy, erőteljes férfihang mintha a pásztorok kórusát vagy a háromkirályok kibővített énekhangját hozta volna elénk. Hallgattunk. Néztem a gyertyát.

Mikor vége lett, jó éjszakát kívántam mindenkinek. Nem kívántam szólni többet. A szaloncukorból egy-két bártortalan jelentkező vett, de el se fogyott. Lassan oldalogtak ki a terem-ből a hazagondoló lelkek.

Négy hónappal később K. János honvéd kopogott be az írnoki irodába. Szokatlanul félszeg volt. Semmi hőzöngés, csúnya beszéd. Leülhet? Hát persze. A földet nézte. Vártam.

- Nemsokára leszerelünk.
- Így van!
- Hazamegyünk.
- Végre!
- Van egy kis gondom. Az apámmal.
- Rosszban vagyunk...
- Hmmm...

Szíven ütött az őszinte szó. Ritkaság a Néphadsereg kötelékén belül! S pont K. Jánostól!? Csendben beszélgettünk. Mit tehetnék én? Bátorítottam. *„Vigyen neki egy kis várpalotai bort. Ajándékba. S beszélgessenek! De vigyázzon, ne heveskedjen! Csak békeségben!”* Köszönte. Megnyugodott.

Isten útjai kiszámíthatatlanok... ■

KARÁCSONYI GONDOLATOK „BETLEHEMEKRŐL”

Az első betlehemi jászol állítása Assisi Szent Ferenchez fűződik. A szent 1223-ban a mai Olaszországban, Greccio városában rendezte be az első élő betlehemet, amelyben szamarat, ökröt és szalmát használt, hogy felidézze Jézus születésének pillanatait. A szent szándéka az volt, hogy az élő betlehem segítségével hangsúlyozza Jézus születésének egyszerűségét és karácsony ünnepének lényegét.

Erre bizony manapság is nagy szükség van, hiszen sok megfogalmazás kereng a közéletben a karácsonyról. Csak néhány: *a szeretet ünnepe, a karácsony szelleme, a fény ünnepe, Mikulás minden mennyiségben, Télapu a rénszarvasokkal* stb. Ezek helyett a lényegre kellene koncentrálnunk: Jézus születésnapját ünnepeljük, *„mert Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött fiát adta érte”*.

A betlehemállítás hamar elterjedt a keresztény világban. Például a lisszaboni székesegyházban látható egy 1766-ban befejezett betlehem, ami tulajdonképpen népművészeti alkotás: terrakottát, festett fát, szövetdarabokat, köveket, emberi haját is használtak a készítőik. A mozgalmas, égi és földi alakokat tartalmazó mű alapvetően Jézus születését mutatja be, de

az angyalok mögötti tájkép a korabeli Lisszabont ábrázolja.

Templomunkban mindig volt betlehem, legalábbis feltételezem. Személyesen az ötvenes évek elejéről van emlékem. Az első kép 1953-ban készült. A betlehem a keresztlőkápolnában volt felállítva. A szobrocskák is ismerősek, hiszen a mai napig is ezek alkotják a betlehemet. A háttér egy festmény, amelyet Náray János káplán atya festett. A kép egy korábbi kép átfestése. Az eredeti a templom felszentelésekor az ideiglenes főoltárt díszítő Séd Terézia által festett kép volt, amely a pásztorok imádását ábrázolta. A fényképen látható betlehemet biztosan láttam, hiszen ebben az évben voltam elsőáldozó. Egy kicsit irigykedtem is, mert a hozzá tartozó karácsonyfát elektromos égők díszítették, nekünk akkor olyan még nem volt otthon.

Templomi betlehemünk szinte mindig a keresztlőkápolnában volt felállítva, de találtam egy kivételt a saját fényképeim között. A kép a családi fotók között volt a filmtekercsben, így könnyen megállapítható volt az időpont: 1958 karácsonyán a betlehem a Jézus Szíve-oltárnál volt, mint azt a második kép mutatja. Ha ez esetleg máskor is előfordult, az csak 1969

1953: Betlehem a keresztelőkápolnában

1958: Betlehem a Jézus szíve-oltárnál

előtt lehetett. 1969-ben a szentély átépítéskor a Jézus Szíve-oltár lett a szentségi oltár, odakerült a tabernákulum, így az más funkciót nem tölthetett be.

Két alkalommal fordult elő, hogy nem a megszokott szobrocskákat láthattuk betlehemünkben. 1989-ben és 1990-ben egy Albertfalván élő kerámiaművész kölcsönözte alkotásait, amiket

szintén a keresztelőkápolnában állítottak fel. Ezt lehet látni a harmadik képünkön.

A betlehem elrendezése alkalmanként más-más volt. Mindig tükrözte a készítők gondolatait, akik sokszor alkalmaztak korszerű technikai megoldásokat: fény és egyéb díszítéseket. Jellemzően azonban egy elem szinte mindig előfordult: cserépben kihajtott búza. Mit takar ez a díszítés?

A búza a kenyér alapanyaga, amely az Oltáriszentséget, azaz Jézus testét szimbolizálja a keresztyén hagyományban. A kizöldülő búza a megtes-

tesült Igének, a megszülető Jézusnak a jelképe. A Luca napján ültetett búza karácsonykor már szárba szökken, és jól is mutat a betlehem mellett.

A karácsonyi betlehemdíszítést bővítette templomunkban, hogy 1955 karácsonyára Sugár Gyula (1924-1991) jádsi szobrász olyan életnagyságú kis Jézus-szobrot faragott a templom részére, aki egy jászolban pihen. Ez a kis szobor az áldozati (köralakú) oltár előtt látható a karácsonyi időszakban. Arra sajnos nem emlékszem, hogy 1969 előtt hol díszítette a templomot, de a keresztelőkápolnában felállított betlehemnél nem.

Nálunk otthon mindig volt betlehem a karácsonyfa alatt. Kisgyerekkoromban emlékszem, hogy keménypapírból kivágott (gyári készítésű) színes képek voltak, alul behajtvva, és rajta egy ráragasztott lécdarab biztosította, hogy ne bukjon fel. Az egyikben volt a Szent Család a jászolban fekvő kiseddel, aztán pásztorok, királyok, báránykák, sőt egy tehén is. Ezen volt még egy olyan jászolféle is.

Nekünk, gyerekeknek ugyanis advent elejére papírból kellett egy jászolt készíteni. Ebben nekem nagypapa mindig segített, néha inkább bölcsőre hasonlított az eredmény. A lényeg az volt, hogy a jászolt szalmaszálakkal kellett kibélelni, hogy a kis Jézuska kényelmesen feküdhessen. A szalmaszál általában csak egy kivágott papírcsik volt, valódi szalma hiányában.

1990: a kölcsönkapott kerámiaszobrok

1987: a betlehemkiállítás egyik alkotása

Egy szalmaszál egy jó cselekedetet jelentett, amit mi gyerekek tettünk adventben. Ellenőrzés nem volt, saját lelkiismeretünkre bízták szüleink. Nem hagyhattuk, hogy kényelmetlen legyen Jézuskának a jászolban feküdnie.

A családuk számára a betlehem mindig a karácsonyi ünnep fontos része volt. Amikor három család élt együtt a lakásunkban, mindegyiknek volt külön karácsonyfája és betleheme is. Az én kis családomnál is volt, és mindig saját készítésű. Kifejezetten izgalmas volt tervezni, kivitelezni és elkészíteni.

Eleinte a saját betlehem fából készült és inkább házikóra emlékeztetett. A tetőre akkoriban mindig valamiféle havat tettünk (általában vattából), összekapcsolva a telet és a karácsonyt. A figurák beszerzése szinte lehetetlen volt. Valamilyik nagynénitől örököltem egy kis jászolban fekvő Jézuskát, az Ecclesiában egy álló férfialakot, aki megfelelt Józsefnek, de Szűzanya nem volt. Egy-két évig egy fatimai porcelán szobrocska állt a jászol mellett. Később aztán már tudtam báránykákat venni az Ecclesiában, kezdetleges figurák is megjelentek. A végleges, és manapság is használatos figurákat a hivatalos utakon Ausztriában és Németországban szereztem be a 80-as évek elején. Ma is jót derülök a vámos meglepett arcán, amikor bemutattam, hogy mit

hoztam „Nyugatról”. Van még egy fából készült teve, amit Betlehemből hoztam, a Szentföldről. Igaz, az egyik lába ma már csak félig van meg, de ez nem zavar.

A nyolcvanas években, pontosabban 1987-ben a templomi karácsonyi ünnep részeként meghirdettünk egy betlehemkiállítást. Ezen bármilyen házi készítésű betlehem részt vehetett. A komoly kivitelezésű alkotások mellett akár egy-egy rajz is kiállításra került. Magunk is meglepődtünk, milyen sokan küldtek a kiállításra betlehemet. Számomra emlékezetes volt, hogy nyugalmazott plébánosunk, Ormai Gusztó atya szerint a legjobb alkotás egy kép volt. A kép a Szent Családot ábrázolta néhány imádkozó pásztor kíséretében. A legelől álló öreg pásztor az ima közben elmélyülten szívta a pipáját. A legkomolyabb alkotás látható a negyedik képen. Mivel a kiállítás a templomban került megrendezésre, sajnos hamar el kellett bontani a másnapi szentmise miatt. Az ilyen saját tervezésű, családok, gyerekek által összerakott betlehemek készítése és kiállítása ma is megrendezhető lenne. Úgy gondolom, hogy a Kreatív kuckó erre a célra is alkalmazható lenne, a közösségi ház pedig lehetne a házigazdája az eseménynek.

Mert jászol nélkül nem juthatunk el a kereszthez!

Madaras Gábor

Nem mind **1**, hova adod az adód civil 1%-át

A z Albertfalvi Keresztény Társas Kör (AKTK) egy több mint 30 éves múlttal rendelkező, kifejezetten politikamentes civil szervezet. Elsődleges célunk az Albertfalvi Szent Mihály Plébánia vonzáskörzetében élő civilek segítése a keresztény erkölcsi felfogás szerint. Lehetőségeinkhez mérten bekapcsolódunk a plébánia kulturális, közösségi programjaiba szervezéssel és képességeinkhez mérten anyagiakkal is.

Forrásainkat elsősorban az Újbuda Önkormányzata, illetve a Bethlen Gábor Alapkezelő által kiírt pályázatok fedezték. Az alapítók egyik célja többek között az volt, hogy amely pályázaton nem indulhat a plébánia, helyette esetleg pályázhat az AKTK. Az utóbbi időben sajnos a pályázati lehetőségek nagyon leszűkültek, a pályázati keretek megcsappantak. Szeretnénk az AKTK-t továbbra is életben tartani. Ezért született meg az a döntés, hogy kérvényezzük az 1%-ok lehetőségét.

Örömmel közölhetem, hogy 2026-ban már bárkinek lehetősége van arra, hogy a 2025. évben levont személyi jövedelemadójának „civil” 1%-át az Albertfalvi Keresztény Társas Kör részére juttassa el. Ehhez a következő adatokat kell majd tudni:

A kedvezményezett neve: **Albertfalvi Keresztény Társas Kör**

A kedvezményezett adószáma: **18232462-1-43**

Az idő múlásával nemcsak a pályázati keretek karcsúsodtak, hanem a létszámunk is. Az alapító atyák lassan megfogyatkoznak. A köztünk lévők aktivitása idős koruk miatt erősen megkopott. Ahhoz, hogy a későbbiekben támogatást kaphassunk, aktív létszámban is növekednünk kell. Tárt karokkal várunk mindenkit, aki szeretne hozzánk csatlakozni. Belépési lehetőségekkel kapcsolatban a vásárnapi misék után adunk személyesen tájékoztatást.

Itt szeretném felhívni azon tagtársaink figyelmét, akik ebben az évben még nem rendezték tagdíjukat, hogy nevük feltüntetésével az alábbi számlaszámra tegyék meg.

Ide várjuk támogatóink nagylelkű felajánlásait is, amit előre is köszönünk:

ERSTE Bank 11600006-00000000-85772526

Kísérjenek bennünket továbbra is figyelemmel a Facebookon, a hirdetésekben és szívesen vesszük, ha feliratkoznak az AKTK Stúdió YouTube csatornájára is, amin többek között plébániánk jeles eseményein, illetve az AKTK által szervezett eseményeken készült videók, továbbá az AKTK Szent Mihály Akadémia előadásai tekinthetők meg.

Kiss István
AKTK elnök

Elektronikus levélcímünk: **aktk2019@gmail.com**

YouTube-csatornánk elérhető az „AKTK Stúdió” keresőszóval, vagy az alábbi QR-kóddal:

AKTK Stúdió

Katalin-bál

A hideg november egyre hosszabbodó estéibe kell, hogy valami csillogást és pezsgést csempésszünk! Ezt adja közösségünknek immár negyedik éve a Katalin-bál. Csillogó díszek, egy különleges vacsora, borkóstoló, egy kis játék és sok-sok tánc a Spárga zenekar élőzenéjére. A hangulatról beszéljenek a képek!

Közös(s)égi találkozások

Utak Istenhez

Elhatároztam, hogy amint hazaérek, rögtön leírom a gondolataimat az adventi lelki napról, amíg még frissek az élményeim. Megkísérelem rögzíteni a pillanatokat, amik nem rögzíthetők; leírni, ami leírva nehezen visszaadható, mert át kellett élni.

Ugyanis egy egészen különleges lelki napunk volt idén. Nem tartalmazta a megszokott elemeket; se gondolatébresztő előadás, se kiscsoportos megosztás nem volt, helyettük hat választható „műhelyben” találkozhatunk Istennel. Nem véletlenül nevezem találkozásnak, mert hat egészen különböző módon, de minden állomásnál nyilvánvalóan *ott volt az Isten*. Érezhető volt, hogy a szervezők szívüket-lelküket beleadták, hogy át-

adják, megmutassák, ami számukra egy kedves ajándék, egy Istenhez vezető út.

Az Új Szív közösség és a Karizmatikus közösség egy Oltáriszentség előtti dicsőítéssel és közbenjáró imával ajándékozott meg minket. A dicsőítés segített megnyitni a szívünket az Szentlélek üzenetei előtt, amik azután valóban elhangzottak a közbenjárók szavain keresztül egészen mélyre találva, megszólítva.

Huszi Zoli atya és Szunyogh Gábor zeneszerző és zongoraművész barátja egy egészen különleges művészi élményen, egy zenés kereszttúton keresztül vezetett el minket az Úrhoz. Zoli atya pár mondatos gondolatai és az utánuk elhangzó, Gábor által írt

zongoraszólók fantasztikusan egészítették ki egymást, nagyon mélyen és érzékenyen, egészen új oldalukról megmutatva a keresztút állomásainak titkait.

A rózsafüzér „műhelyben” Tomka Ildi és Labundy Évi segítségével egy interaktívva tett rózsafüzér imádsággal (minden Üdvözlégy Máriára egy-egy kis mécsest meggyújtva) kértük a Szűzanya közbenjárását egymás szándékaiért. Külön öröm volt, hogy minden résztvevő kapott egy-egy kis rózsafüzért is ajándékba, amit a Tomka gyerekek és szülei fűztek és imádkoztak végig.

Henrik atyával a *lectio divina* módszeréhez hasonló módon olvastuk a Szentírást. Máté evangéliumába kezdtünk bele, szakaszonként felváltva felolvassa egymásnak a szöveget, és közben figyelve arra, hogy mely rész szólít meg, vagy van-e, amivel kapcsolatban kérdésünk merül fel. Időről időre megállva, a kérdéseinkre Henrik atya adott rövid, de mégis teológiai mélységű válaszokat.

Móder Attila, Murányi Kati és Juhász Ibolya a bibliodráma eszközeivel próbált elvezetni minket egy-egy adventhez kapcsolódó szentírási rész mélyebb átéléséig. Amikor én vettem ebben részt, akkor a néha vicces színészi alakítások után az élményeinket átbeszélve kiderült, hogy valóban sikerült ennek a kis játéknak a segítsé-

gével mélyebben megélnünk a szereplők motivációit, érzéseit.

A hatodik állomáson pedig maga Jézus várt minket a sekrestyében (Múranyi Klára felügyeletével), ahol a csendes szentségimádásban a szívünk mélyén találkozhattunk vele.

Köszönöm a szervezők bátorságát, hogy mertek egészen formabontó módon újítani. Köszönöm, hogy hittek abban, hogy nem feltétlenül egy bölcs tanítás, vagy jó gondolatok szükségesek ahhoz, hogy egy lelki napról gazdagabban menjünk haza, hanem az élő Istennel való találkozás újít meg és ajándékoz meg igazán.

Szeretném kiemelni, hogy a szervezés nagyban elősegítette a felnőttek teljes értékű részvételét a „műhelyekben”, ugyanis a gyerekek egy másik épületben vettek részt párhuzamosan játékos foglalkozásokon. Hála ezért a gyerekek felügyeletét vállaló Hamada Gabinak, Ágh Pankának és ifi segítőiknek. Plusz meglepetésként még a Mikulás is megjelent a lelki napon..., de erről már szóljon egy másik cikk!

Schwarczkopf Bálint

Összefogva egy élő közösségért

A dvent előtti péntek este összeültünk a családi közösségek képviselőivel közös gondolkodásra a „Hogyan tovább együtt?”-ről.

Evvel a találkozóval egy régóta dédelgetett álmunk vált valóra. Célunk az volt, hogy találkozzunk, csodálkozzunk rá egymásra, és kapcsolódjunk, hogy ne apró kis szigetekként üzemeljünk.

A találkozót Judittal igyekeztünk színessé tenni különböző kreatív feladatokkal. Első lépésként mindannyian készítettünk egy képekből összeállított kollázst, ami alapján bemutattuk a közösségeinket.

A második részben a szolgálatok fontosságáról beszélgettünk egy, a templomunkról készült puzzle kirakása során. Ahogy a kép kis értelmetlen részekből állt össze egy értelmes egészé, úgy válhatunk mi is Albertfalva egységét szolgáló, élő építőkövekké. Látványos volt, hogy nagyon sokan sokféle szolgálatban részt vesznek, ami reményt ad a jövőre nézve: nyitottság a közösségek közti átjárhatóságra, közös szolgálatra.

Egy jó hangulatú, lelkes este volt. Elhatároztuk, hogy mostantól fél évente újra találkozunk közös tapasztalataink megosztására.

Mickó

Mikulás a lelki napon!

A lelki napunk szentmiséje váratlan (vagy várva várt?) fordulattal ért véget, ugyanis száncsengők hangjától övezve egyszer csak megjelent templomunk kórusán maga a Mikulás! Szavai szerint az új orgona hangjai csalták le az idős püspököt a mennyből, úgyhogy már ezért is megérte gyűjtenünk az orgonafelújításra! És ha már itt volt, bőkezű osztogatásba kezdett a gyerekeknek abból a bizonyos zsákból. Felnőttként is minden évben különleges élmény a vele való találkozás és a gyermekarcokon tükröződő öröm látványa. Képriportunk ebből próbál visszaadni valamennyit.

Közös(s)égi találkozások

Kép: Magyar Kurír

Ministrálás a diakónusszentelésen

December 7-én Erdő Péter bíboros diakónussá szentelte Gergely Péter atyát. Az a nagyszerű lehetőségünk adódott, hogy az albertfalvi ministránscsapat tagjai is ott szolgálhattak a szentelési szentmisén.

Csapatunk 6-15 éves fiú tagjai az első sorból láthatták, ahogy Péter arcra borul az Úristen színe előtt, ahogy fogadalmat tesz egy életen át tartó szolgálatra, ahogy sugárzó arccal fogadja, amikor Henrik atya és Zoli atya kicsit ügyetlenkedve, de annál nagyobb szeretettel ráadják a szolgálatát jelképező stólát és dalmatikát, vagy ahogy kispap- és paptársai vastappsal és öleléssel köszöntik a sekrestyében a frissen szentelt szerpapot.

A hosszú szertartás ugyanakkor fizikailag komolyan próbára tette a fiúkat, különösen a legkisebbeket. A Mindenszentek litániájának végigtérdelése volt a legnehezebb. Egyikük

meg is jegyezte utána, hogy úgy látszik, a papsághoz komoly állóképesség szükséges, erre még edzenie kell.

A mise után meghívást kaptunk az emeleti terembe egy kis pogácsázásra, ahol betekintést nyerhettünk abba, hogy milyen az, amikor 20-30 pap – csupa fekete ruhás férfi – együtt ünnepli egy új társukat: Péter atyát. Filmbe illő férfiasan bajtársias légkör uralkodott. Mindezek után komoly kontrasztot jelentett kilépni a bazilika előtti karácsonyi vásár üres kereskedelmi csillogásába.

Úgy gondolom, az ilyen élmények meghatározóak egy kamaszfiú életében. Olyan értékekkel találkoznak, amik nagyon eltérnek attól, amit a világ kínál nekik. Olyan vonzó példákat láthatnak, amik utat nyithatnak a szívükben az őket kereső pásztornak, Jézus Krisztusnak.

Schwarzkopf Bálint
ministránsvezető

Kép: Magyar Kurír

Kép: Magyar Kurír

Bosco-s zarándoklat Makkosmáriára

Idén ősszel egy különleges alkalom adatott meg iskolánknak: nagy iskolai zarándoklatot szerveztünk Makkosmáriára. Már napokkal előtte izgatottan készültünk rá, hiszen tudtuk, hogy ez nemcsak egy egyszerű kirándulás lesz, hanem egy igazi lelki élmény is. Mi, a 7.a osztály Budaörsről indultunk útnak gyalogosan, és a piros turistajelzést követve vágtunk neki a kb. 8 kilométeres távnak. Kiderült, hogy mi tettük meg a leghosszabb utat az összes osztály közül, amire titkon egy kicsit büszkéek is voltunk.

Már induláskor kaptunk egy imafüzetet, amelyben énekek is voltak, és egy zöld zarándoklatos sálát is. Ahogy mindenki felvette a sálát, olyan érzésünk támadt, hogy egy nagy, összetartó csapat részei vagyunk.

Az erdei út gyönyörű volt: körülöttünk az erdő, magas fák, friss levegő és az az érzés, hogy együtt vagyunk. Útközben imádkoztunk, beszélgettünk, néha pedig csak csendben sétáltunk, és élveztük, hogy kiszakadhatunk a mindennapokból.

Jó érzés volt tudni, hogy más osztályok is ugyanígy tartanak Makkosmária felé, csak más útvonalakon. A kegytemplomnál találkoztunk velük, és ott került sor a közös szentmisére. Ahogy egyre több osztály érkezett meg, egyre inkább átéreztük, milyen nagy is a mi iskolánk, és mennyire jó ehhez a közösséghez tartozni.

A szentmise végére sajnos eleredt az eső, de ez sem szegte kedvünket. Sőt, valahogy még különlegesebbé tette az élményt, mintha az ég is velünk együtt imádkozott volna.

Bár eláztunk egy kicsit, mindannyian úgy jöttünk haza, hogy ezt a napot soha nem fogjuk elfelejteni. A zárándoklat megtanított minket arra, mi-

lyen jó együtt lenni, és milyen fontos, hogy lélekben is úton legyünk egymás felé és Isten felé.

Pálffy Dorka, Tandory Emília

7.a

Az Oratórium mint az imádság helyszíne

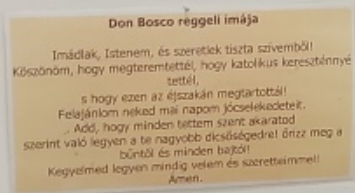
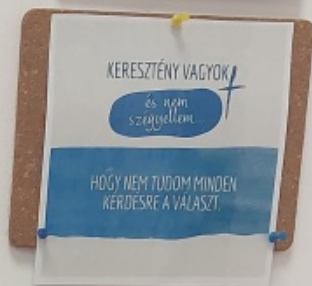
A tavalyi nagybőjti időszakban a Jóisten sugallatára jött az ötlet, hogy az Oratórium ne csak a vidámság, hanem az imádkozás helye is legyen iskolánkban. A felsős hitoktatókkal együttműködésben kezdtük el a csütörtöki imákat a 3. tanítási óra utáni szünetben.

A gyertyagyújtást mindig egy „ünnepest” diák végezheti, majd Don Bosco reggeli imája következik. A diákoknak van lehetőségük a hét folyamán imát kérni a kis dobozkába vagy ott elmondani. Utána a *Mindennapi imáink* című könyvből olvasom fel a napi aktuálisat. A Miatyánkkal és az Egység imájával zárjuk le ezeket az alkalmakat.

Bízom benne, hogy diákjaink is megérik az ima erejét!

Léhártné Horváth Ágota

Mese az első templomról

Valamikor réges-régen élt két testvér. Az öregebbnek csak felesége volt, a fiatalabb testvér feleségével és négy gyermekével élt. Közösén vettek földet, nehéz munkával feltörték az ugart, hordták a köveket, elvetették a gabonát. Öntözték, ápolgatták a búzát, közösén művelték a birtokot. Amikor eljött az aratás ideje, együtt arattak, majd elfelezték a termést...

Mindketten elégedettem mentek haza, amikor a teli zsákokat behordták a magtárakba.

Azonban eljött az éjszaka, és egyikük sem tudott aludni. A fiatalabb azt gondolta: *„A bátyám meg a felesége időssek már. Nehezükre esik a munka. Semmi segítségük nincsen. Nekem négy gyermekem van, ha felnőnek, mind segítenek. Viszek nekik egy zsák búzát.”*

Az öregebb pedig így gondolkodott: *„Öcsémnek négy gyermeke van. Több enni-valóra van szükségük, mint nekünk. Viszek nekik egy zsákkal a magaméból.”*

Tervüket valóra is váltották, és mind a ketten elvitték a zsák gabonát a másik kamrájába. Reggel, amikor nézték a saját zsákjaikat, megdöbbenve látták, hogy egy sem hiányzik. Elcsodálkoztak nagyon, de egy szót sem szóltak.

Este ismét elindultak, hátukon a nehéz zsákkal, de másnap reggel megint ugyanannyi volt a gabona. Így ment ez napról napra. A hetedik napon nem volt sötét az éjjel, a telihold fényesen világított. Így történt, hogy ahogy mentek egymás háza felé, vállukon a nehéz zsákkal, egyszer csak megpillantották egymást.

Mindkettő letette a gabonát, és szívük csordultig telt szeretettel. Megölelték egymást, a Hold fénye beragyogta a völgyet és körülölelte a két embert, és azon a helyen, ahol vállaikon a nehéz zsákot cipelve találkoztak, templomot építettek.

Életükben nagy tiszteletben és megbecsülésben részesültek, testvéri szeretetükről pedig máig is beszélnek az emberek...

(Forrás: Bajzáth Mária (vál.) (2014): *Itt vagyok, ragyogok!*
Népmesék a világ minden tájáról 0-4 éveseknek Népmesekincstár 1. Kolibri kiadó.)

Színezd ki Józsefet és Máriát!

A számról se feledkezz meg!

Tudod-e,

hogy Máriának és Józsefnek miért kellett útra kelnie Jézus megszületése előtt Názáretből Betlehembe? Keresd meg a Bibliában, Lukács evangéliumában (Lk 2,1-5)!

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás a templomban

hétfő	7.30 - 18.00	kedd	7.30 - 22.00
szerda	7.30 - 24.00	csütörtök	0.00 - 18:00
péntek	7.30 - 20.00		
minden hónap első vasárnap	17.00 - 18.00		

Gyóntatás

hétfő	7.30-tól
péntek	7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 16.30 - 17.00 a közösségi házban

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a közösségi házban

Hittanos játékos együttlét (általános iskola 4-6. osztály)

keddenként 17.00 - 18.00 a közösségi házban

Ifjúsági hittan (7-10. osztály és 11. osztály - egyetemista korig)
szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt ifi hittan (25 év felett)
keddenként 20:00 - 21:30 a közösségi házban

Felnőtt bibliaóra
minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házaspárok hittanja
minden hónap 1. péntekén 19.30 - 21.30 a közösségi házban

Katekumenek hittanja
minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás
kéthetente szombaton 9.00 - 10.30 a sekrestyében

Plébániai oratórium (játékos foglalkozás általános iskolásoknak)
minden hónap 1. szombatján 9.30 - 12.00 a közösségi házban

Cserkész (8 éves kortól fiúknak és lányoknak)
Érdeklődni lehet: 815cspkh@gmail.com

Szent Angéla imakör (egyedülálló hölgyeknek)
minden hónap harmadik hétfőjén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Szent Anna nyugdíjas klub (60+ éveseknek)
kéthetente hétfőn 16.00 - 18.00 a közösségi házban

Szent Mónika édesanyák imaközössége találkozója
minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)
minden páratlan hét keddjén 19.30 - 22.00 a közösségi házban

Programjaink

Exodus férfiközösség találkozója

szerdánként 21.00 - 22.00 a közösségi házban

Babás, kisgyermekes szentségimádás

csütörtökönként 10.00 - 11.00 a templomban

Baba-mama kör

péntekenként 9.30 - 11.00 a közösségi házban

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Karizmatikus közösség nyitott összejövetele imaszolgálattal

minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Karizmatikus közösség szentségimádása a papi hivatásokért

minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Dicsőítő szentségimádás

minden hónap első csütörtökén 19.00-tól a templomban

Gitáros kórus

plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés a 10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák

hétfőnként 18.00 - 20.00 a Szent II. János Pál Iskolaközpont közösségi termében

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírétető mélyizomtorna)

keddenként vagy csütörtökönként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

Karitás élelmiszerosztás

péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára is:
www.albertfalviplebania.hu!

Saturnus és Iuppiter a Bakban

„Eljön a Szűz ismét, már jön,
törj méltó tisztségre tehát –

tündöklő gyermekeid égtek.
Ellobbantanak mostanra már.
Mivé lesznek köztünk az égnek
betlehem-i csillagai? Kár.
Aki nem látta, most talán nem

is hiszi. Más nassolgatva bár,
látta, kit rengés sújt, esztelen,
ha nyűgözve tovább bámészkodik.
Ki nem élt még – kemény lecke lesz,

hiába várod, el nem érti,
nap nap után álmot érlel,
aki újra írhat, tolláskodik.

Ajánlás

Nap nap után álmot érlel,
betelt évszázak roppant sorát,
ellobbannak, kik mostanra már
Tündöklő Gyermekei az égnek.”

*

Ne féljetek!

Minden nemzedéknek jel leszek.
Ez a megmentett világ, amelyben élek,
látták Mádián s Efa dromedárjai.

Ki nem élt még, engem fog majd látni,
s az esztelen, ha nyűge úgy szólítja, majd
hozzám vonzódik. Nincsen hiába.
Ha egyszer nem én látok szükségét, nem ti

mentitek a menthetőt vagy a menthetetlent.
Hogyan is lehetne, ha ennyit s ennyiszor
nem láttok az égen, annyszor kicsiny változást,
öregséget, betegséget, mit a tenger
útja a korallban felépít és lebont?

Rédey-Keresztény János

*„Úgy szeretette Isten a világot,
hogy egyszülött fiát adta oda,
hogy mindaz, aki hisz benne,
el ne vesszen,
hanem örökké éljen.”*

(Jn 3,16)

